

GARGANTIS

TOMAS TEJLOR
ILUSTROVAO TOM BUT

PREVELA
DIJANA RADINOVIĆ

■ Laguna ■

Naslov originala

Thomas Taylor

GARGANTIS

GARGANTIS

Text and map illustrations © 2020 Thomas Taylor

Published by arrangement with Walker Books Limited,
London SE11 5HJ.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced,
transmitted, broadcast or stored in an information retrieval
system in any form or by any means, graphic, electronic or
mechanical, including photocopying, taping and recording,
without prior written permission from the publisher.

Cover illustration © 2020 George Ermos

Interior illustrations © 2020 Tom Booth

Reproduced by permission of Walker Books Ltd, London
SE11 5HJ

www.walker.co.uk

Translation copyright © 2022 za srpsko izdanje, LAGUNA

MAKSU

T. T.

Ka ostrvu
KESEL

MAPA GROZOMORSKOG ZALIVA

Svetionik
na Rajjama

Automatski

HRIDI RALJE
ZABRANJENO

Litice
neizvesnosti

Zubi
pesak

Jeziva
dolina

Grozomorski
svetionik

Bezbedan
prilaz

Olpina

Luka

GROZOMORA

GROZO

SADRŽAJ

1. Kukuljica 11
2. Čaknuti i čudaci 15
3. Ribarski napev 22
4. Prekaljene mušterije 30
5. Mačka u sanduku 37
6. Mrgudska stvar 43
7. Blejz 52
8. Tupavac 60
9. Opasno nevreme 66
10. Na hladnom i mračnom morskom dnu . 75
11. *Touché!* 81
12. Duh iz boce 86
13. Kresnica 92
14. Zakukuljeno 99
15. Naopačka mačka 106
16. *Živa vatra* 113
17. Motor starog Zrike 121
18. Ribolovčev šegrt 128
19. Nešto čudovišno 136
20. Poslednji iz roda Vesterlijevih 142
21. Iznureni 150
22. Majren 155
23. Misterije i mafini 161

24.	Mamuti i narvali	166
25.	Burotres!	172
26.	Jasna Crtica	178
27.	Romboidna okna	183
28.	Drastične mere	187
29.	Oznojeno pivo	195
30.	Sprženi Mekušac	204
31.	Desna ruka i mandarine	212
32.	Tajna dugmad	217
33.	Svevideće oko	224
34.	Čudotvorna vodica	232
35.	Gargantis!	240
36.	Mamac	246
37.	Signal	253
38.	Gansi	261
39.	Dve polovine kompasa	267
40.	Prvo pravilo	274
41.	U morske dubine	280
42.	Pijavica	285
43.	Uzburkano jezero	293
44.	Izobličten	299
45.	Najskrivenija tajna	305
46.	Čuvar Gargantisa	309
47.	Merak	316
48.	Herbijev izbor	323
O AUTORU	335

KUKULJICA

Uhotele zalazi svakojaki svet. Zaista raznih ljudi ima, a hoteli ih sve primaju jer takav im je posao. Međutim, nema tog hotela na svetu koji čudnije goste ima hotela *Grand Nautilus*.

Evo, recimo onaj tip. Onaj što je upravo ušao u foaje dok napolju besni oluja. Onaj što ide kroz prazan foaje popločan mermerom. Vidite ga? Onog što mu lice skriva ogromna kapuljača dugačkog kišnog mantila niz koji se sliva kišnica? Ne skida kapuljaču čak ni dok razgovara sa recepcionerkom i ni na trenutak ne ispušta iz ruke svoj prtljag – malu drvenu škrinju sa gvozdenim okovima.

Ko je on? Koja je njegova priča?

Šta je u onoj škrinji?

To, naravno, verovatno nikad nećemo saznati. I to je u redu. Ljudi imaju pravo na svoju privatnost. A hoteli upravo to nude – privatnost. Osim toga, taj čovek deluje nekako zlokobno, preteće, pa nemam *nikakvu* želju ni da saznam, iskren da budem. Vrlo ću se obradovati kad ode u svoju sobu da se tamo bavi mračnim i tajanstvenim stvarima zbog kojih je i došao ovamo, samo da je što dalje od mene. On onda uzme ključ od sobe, okrene se od pulta i...

Upiti se pravo prema meni!

Ispravim se i namestim kapu.

– Izvolite, gospodine. Kako mogu da vam pomognem? – upitam kad čovek u dugačkom mantilu stane pred moj mali šalter. Gledam u njega, ali u onoj ogromnoj kukuljici ne vidi se ništa sem mraka. Kapa mi spadne ka potiljku, pa je opet namestim.

– Herbert Limun – začuje se glas iz one kukuljice i ja se trgnem. Taj glas ima neki neprirodan prizvuk od kog sam se sav naježio.

– T-t-t-tako je, gospodine – odvratim. – Ja sam Herbi Limun, izgubljeno-nađeni u hotelu *Grand Nautilus*, stojim vam na usluzi. Jeste li izgubili nešto?

Odjednom se prolomi strašna grmljavina koja se prošire celim gradom. Od munje koja je tren pre toga sevula mrak u njegovoj kapi postao je samo još crniji. Kiša nošena vetrom zaspe prozore, a svetla u hotelu zatrepere.

Čovek samo nepomično stoji i kvasi mi pult.

– Kišobran možda? – pitam.

Bacim pogled na malu škrinju sa gvozdenim okovima u njegovoj ruci. U nju bi jedva stale čiste gaće.

– Ili možda prtljag?

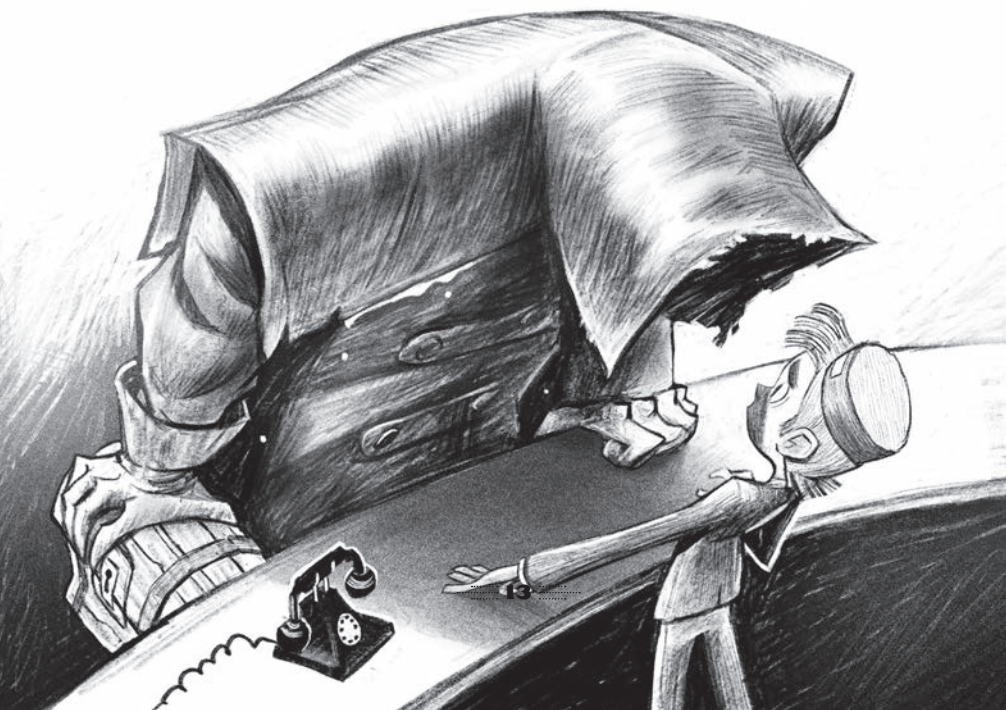
Glas mi je sad već skroz piskav.

Čovek se nagne i gotovo mi pokrije glavu svojom kukuljicom. U nos mi se uvuče vonj mokrog mantila i njegov gadan zadah.

– Ne pitaj šta sam izgubio, Herberte Limune – začuje se njegov glas, a zvuči kao da mu svaka izgovorena reč predstavlja veliki napor. – Pitaj šta sam pronašao.

Uto ponovo pukne grom i svetla u hotelu se pogase.

Sad, znam šta mislite. Da, vi – koji sedite kod kuće na bezbednom, zurite u knjigu iskolačenih očiju i čekate

da mi se nešto grozno dogodi. Mislite da ću sad da se izbezumim. Moram priznati da zaista pomišljam na to. Međutim, ne možete biti izgubljeno-nađeni u hotelu *Grand Nautilus* ako niste naučili da se ponašate kao pravi profesionalac. Dobro, možda baš i nisam najhrabriji momak, ali ja sam u *svom* birou, iza *svog* uglačanog pulta, carujem u *svom* malom svetu izgubljenih stvari i uglačanih dugmeta, i stoga kad se svetla ponovo upale, ja i dalje stojim na istom mestu, grčevito držeći kapu izgubljeno-nadenog obema rukama, i zurim u prazno.

Jer je, naravno, čovek sa kukuljicom otišao.

ČAKNUTI I ČUDACI

Drugo pravilo službe glas: *Samo mirno i sa osmehom na licu.*

Stvarno, začudili biste se da vidite kakve se sve stvari pojavljuju u mom birou za izgubljene i nađene stvari: svakojake trice, džidžabidže i najneverovatnije stvari. Jednom sam imao živu-živcatu ljudsku ruku koja je sama sebe donela na pult, ali to je neka druga priča. Sve to treba da prihvatite i da ne trepnete, da ostanete mirni i pravite se da su rimski šlem, lažni nos ili krvavi svećnjak ostavljen u zimskoj bašti sasvim obične stvari i da sve to ide u rok službe izgubljeno-nadenog. I stoga mi na pamet pada drugo pravilo službe kad se svetla u

hotelu popale, pa vidim ne samo da je Kukuljica otišao već i da je ostavio nešto na mom pultu.

– Hteli ste samo nešto da predate? – upitam prazan prostor na kom je čovek do maločas stajao. – Zar ste morali da budete tako jezivi?

Provirim kroz šalter i vidim da trag kišnice vodi ka glavnom stepeništu. Da hoću, mogao bih da ga pratim i saznam u kojoj je sobi Kukuljica odseo.

Da hoću.

A šta mi je ostavio na pultu? Pa, pogledajte sami.

To je školjka.

Neobična bodljikava školjka – bisernobela što se u spirali uvija do šiljatog vrha. Kratke, blago zakrivljene bodlje ravnomerno su raspoređene duž spirale. Uzmem školjku nalik trubi (od takvih je) i zagledam se u nju. Teža je nego što se čini i zazveči kao da je od metala kad je protresem. S jedne strane ima mali otvor oivičen mesingom. Ima li nečeg u njoj? Oprezno je prinesem uhu.

– Čujem huk mora – kažem sebi i nervozno se nasmejem od olakšanja. – To znači da je prazna, jelda?

– Ili je tvoja glava prazna – štrečne me neprijatan glas, pa umalo da ispustim školjku. Iza velike paprati u saksiji što stoji blizu mog biroa iskorači gospodin Mekušac, upravnik hotela. Uzme mi školjku iz ruke.

– Sjajna stvarčica. – Oči mu blesnu. – Verovatno je poprilično vredna. Otkud tebi ovako nešto, Limune?

– Upravo mi ju je predao gost, gospodine – kažem.
– Onaj novi.

Na to se starom Mekušcu oni grozni brkovi nakostreše, pa mi maltene baci onu školjku.

– Razgovarao si s njim? – pita on uplašeno pokazavši glavom ka stepeništu. – Razgovarao je s tobom?

Slegnem ramenima nadajući se da je to dovoljno kao odgovor.

Mekušac provuče ruku kroz proređenu kosu.

– Zašto najveći čudaci uvek dolaze kod nas? – upita on, mada to više reče za sebe.

Ponovo slegnem ramenima.

Mislim, on *sigurno* zna odgovor na to pitanje. Leto je sad već samo bleđa uspomena, a Grozomora se već toliko dugo ne pravi da je običan primorski gradić da se zapitam hoće li se toga uopšte setiti kad turisti opet dođu. Zima se oteгла, a nad zalivom besni nezapamćena oluja, pa je more podivljalo, a duva tako jak vetar da skida gled sa zuba. U ovo doba godine samo će se ćaknuti i čudaci zaputiti čak u Grozomoru. A gde će drugo ti ćaknuti i čudaci odsesti nego u hotelu *Grand Nautilus*?

– Ovaj... jeste li *vi* razgovarali sa njim, gospodine? – odvažim se da ga pitam. – Glas mu je nekako... znate. Je li se i vama učinilo da mu je glas nekako... znate?

– Ne budi bezobrazan! – prasne gospodin Mekušac, povrativši se. – Momče, ima da se postaraš za izgublenu

stvar. I to bez sumnje veoma vrednu. Budi ljubazan i lati se posla.

Mekušac se na to okrene na peti i odmaršira.

S druge strane foajea Ambra Gri, recepcionerka, uputi mi osmeh koji kaže: „O, Herbi, ne obraćaj pažnju na nje-ga. Znaš kakav je.“ Ali njena izvijena obrva dodaje: „Samo nemoj da te vidi kako praviš tu facu!“ Ja joj se nasmešim u stilu: „Uh! U pravu si!“, pa dohvatim težak registar.

To je kožna knjiga u koju, kao i svi izgubljeno-nađeni pre mene, zapisujem sve što je ikad predato birou, kao i sve što je uspešno vraćeno. Ogromna je. Otvorim je i prelistam do sledećeg praznog polja. Upišem vreme i datum predavanja, a kao opis predmeta stavim NEOBIČNA ŠKOLJKA. Iskren da budem, ne znam šta još da napišem.

Neki satovi u hotelu, oni brži, oglase se izbijajući sedam sati uveče. Ovo je bio naporan dan, pa stoga kraj onog NEOBIČNA ŠKOLJKA dopišem samo ISTRAGA POČELA OKO SEDAM. Potom s treskom zatvorim knjigu, na šalteru istaknem natpis ZATVORENO, pa odnesem čudnu školjku u podrum.

Podrum je središte biroa: to je čitavo krilo hotelskog podzemnog nivoa u kome su živele generacije izgubljeno-nađenih i koji se odavno pretvorio u blistavu pećinu retkosti. Neko ga je jednom nazvao „Aladinova pećina“, ali nije.

Moja je.

Ubacim cepanicu u furunče, okačim kapu o neku uvijenu bronzanu džidžu, pa se bacim u svoju ogromnu naslonjaču. Vetar zavija u odžaku i zidovi se tresu od silovite grmljavine, ali ovde sam bezbedan od oluje. Dohvatim najveću lupu – koja je i sama izgubljena stvar – prinesem je oku, koje postane džinovsko, pa se zagledam u neobičnu školjku, posebnu pažnju obrativši na onaj otvor oivičen mesingom.

– Nešto zanimljivo? – začuje se neki glas, a ja se opet presečem i umalo ispustim školjku iz ruke.

– Pobogu, zašto ljudi to rade? – povičem kad se senka pomeri i na svetlo izade Vajolet Parma i sedne kraj mene. U rukama ima veliku belu mačku.

– Šta to? – upita ona.

– Iskaču tako! Taman sam pomislio kako je ovo mesto samo moje i ničije, a ti onda izroniš iz izgubljenih pidžama i sve mi pokvariš.

– Rekao si mi da mogu da svratim kad god hoću – kaže Vajolet malčice se nadurivši. – A jednom si me čak pozvao da dođem ovde da živim, sećaš se?

I jedno i drugo je istina, iako se ono drugo na kraju drugačije završilo.

Nego čekajte, verovatno se pitate ko je Vajolet Parma. Osim ako već niste bili u Grozomori, pa čuli razne priče o njoj. A ako je tako, onda ću vam reći da su sve te priče istinite. Znam to jer sam i sâm učestvovao u većini njih.

Ali šta god da ste čuli i šta god da ja kažem i šta god mislili o ovoj devojčici guste čupave kose i smeđih očiju s mačkom u naručju, sve je to nevažno. Važno je samo to da je Vajolet moja najbolja drugarica u Grozomori i da ume da otvori prozor mog podruma.

– Osim toga – kaže Vajolet – oluja besni gore nego ikad. Sirotog Ervina vetar je odigao sa zemlje i umalo ga odneo u more! Mislila sam da ti neće smetati da se malo sakrijemo kod tebe. – Na to spusti Ervina – uzgred, tako se zove mačak – u njegovu omiljenu kutiju sa izgubljenim šalovima, koju držim kraj furune.

– Dobio si nešto novo – kaže onda Vajolet ljubopitljivo se zagledavši u svetlucavu školjku u mojoj ruci.

– Ima neku rupu sa strane – kažem okrećući školjku.
– Baš sam uzeo da zavirim u nju, da vidim...

– Super ideja! – Vajolet mi uzme i školjku i lupu i sad ona ima džinovsko oko i zuri u otvor u školjki.

– Stvarno ima nešto unutra.

– Šta to? – upitam, odlučivši da se ne bunim.

– Na samom dnu rupice. – Vajoletino oko izgleda još veće kad primakne lupu. – Nekakav komadić metala nalik onom četvrtastom klinčiću. Znaš, onom što se vidi kad zaviriš u rupu za navijanje na starinskom časovniku.

– Onom što se navija ključem?

– Baš tom – kaže Vajolet. – Ti imaš takve ključice, zar ne? Herbi, mislim da se u školjki krije neki mehanizam!

Otvorim veliki sanduk sa alatom što stoji kraj mog pulta za popravke, izvadim veliku teglu, pa pažljivo prospem njen sadržaj ispod stone lampe. Iz tegle se prospu svakojaki ključevi. Čepkam po njima, pa naposljetku pronađem mesingani ključić za navijanje koji odgovara otvoru na školjki.

– I? – upita me Vajolet pošto nikako ne okrećem ključić. – Šta čekaš?

– Možda ne bi trebalo to da radimo – odvratim. Setim se onog jezivog čoveka koji je ostavio školjku na pultu, njegovog groznog glasa i one ogromne kukuljice. – Ja treba da čuvam stvari, Vaj, a ne da ih čačkam. Možda nije u redu da navijem školjku.

– Je l' ti to ozbiljno? – Vajolet zatrepće u mene. – Kako je moguće da te ne zanima da vidiš šta radi?

– Zanima me, ali...

Bacim pogled ka Ervinu i vidim da mačor, koji inače izgleda kao da čvrsto spava, drži jedno ledenoplavo oko otvoreno i netremice zuri u nas. Čini se da je, kao i obično, na Vajoletinoj strani.

– Samo se pitam da li...

– Oh, daj mi to. – Vajolet mi opet uzme školjku.

Okrene ključić.

RIBARSKI NAPEV

.....

Vaiolet tri puta snažno okrene ključić...

Tik-tik-tik-TIK, tik-tik-tik-TIK, tik-tik-tik-TIK

Ništa se ne dešava.

Onda spusti bodljikavu školjku na stočić kraj moje fotelje.

I dalje se ništa ne dešava.

– Čekaj – kaže ona. – Čuješ li? *Nešto radi.*

Načuljim uši i da, stvarno, iz školjke se čuje slabašno brujanje kao da se majušni zupčanci okreću.

Školjka onda ustane.

Zapravo, iz duguljastog otvora se pojavi mala me-singana nožica i odigne je od stola za prst. Onda zaszvira

neka muzika – zvonka melodija što se razlije po sobi kad školjka počne da se okreće na mesinganoj nožici i da baca odsjaje svetla po lučnom svodu mog podruma.

– Predivno! – cikne Vajolet. – A melodija mi zvuči poznato...

– I trebalo bi – kažem. – To je ribarski napev.

– Šta?

– Ribarski napev. Znaš one pesme koje ribolovci pevaju. Sigurno si ih čula kako pevaju dok dovlače svoje ribarske brodove na obalu ili rade nešto na lukobranu. Stalno pevaju.

– Ovako zvuči drugačije – kaže Vajolet. – Lepše. Nekako čarobnije.

Muzika stane, a školjka prestane da se vrti i spusti se na sto.

– To je, dakle, muzička kutija – kažem, pomislivši kako bi trebalo da ubeležim to u knjigu. – To će mi sigurno pomoći da pronađem njenog vlasnika...

Školjka opet ustane.

Ovog puta STVARNO ustane – stane na četiri mesingane nožice nalik račjim, koje iskoče iz nje uz metalno *CAK*. Vajolet i ja, koji smo se prignuli da čujemo muziku, odskočimo od čuda. Čak se Ervin pridigne u svojoj kutiji sa šalovima i uplašeno sikne. Školjka se okrene ka meni kao da me gleda, mada ne vidim nikakvo oko. Onda se okrene ka Vajolet. Pojavi se peti mesingani ud, mala

klešta opet nalik račjim. Mlati levo-desno između nas preteći škljocajući kleštima, kako mi se učini.

– Daj mi kofu – kažem Vaj najtiše što mogu.

– Zašto? – odvrati ona. – Je l' ti muka?

– Nije – promrmljam. – Treće pravilo službe izgubljeno-nađenog. Smeo sam ga s uma. Daj mi kofu. Brzo!

Vajolet se nagne i dohvati staru drvenu kantu punu vešalica za odeću. Otmem joj je iz ruke, izvrnem one vešalice na pod i bacim se ka školjki.

Prekasno! Izgleda da je školjka nekako osetila šta smeram ili sam možda odabrao loš trenutak pošto je skočila sa stola baš kad sam hteo da je poklopim kantom i odjurila preko poda. Poletim za njom, a ona mi opet izmakne, pa samo bespomoćno gledam kako se mali mehanički rak samac – jer upravo tako mi izgleda – munjevito uspinje uz policu sa izgubljenim knjigama, pa juri po njoj. Iz očajja bacim kantu na školjku i oborim je na pod.

Vajolet na to đipi i baci se na školjku, pokrivši je starijim vunanim džemperom. Rve se s njom nekoliko trenutaka, a ja čujem metalno škljocanje i brujanje dok mehanički rak samac pokušava da se oslobodi. Džemper se potom umiri.

– Uhvatila sam je! – vikne ona.

– Misliš li da se sad skroz odvio?

Vajolet slegne ramenima.

– Bar je prestao da se kopra.

– Možda. – Uzmem džemper od nje pazeći da mi mali mehanički zatvorenik ne pobegne. – Ali neću da rizikujem. Ako neko dođe i zatraži ovu školjku na navijanje, ne želim da se dovedem u situaciju da moram da priznam da je pobjegla i da slobodno živi negde u mom birou. Osim toga, nimalo mi se ne sviđaju ona klešta.

Strpam džemper sa sve školjkom u kantu, koju potom spustim na pod okrenutu naopačke, pa na nju stavim nekoliko teških knjiga. Bude li ona mehanička naprava ponovo nekako proradila, to će je sprečiti da ikud ode.

– I, da čujem? – upita Vajole.

– To je mehanički rak samac.

– Ne, mislim kako glasi treće pravilo službe.

– Treće pravilo glasi – kažem sav se uozbiljivši. –

Očekuj neočekivano!

– Zar ne bi trebalo da glasi obrnuto?

– Ha! – odvratim. – Baš to nisam očekivao da ćeš reći.

– Dobro. – Vaj prevrne očima. – Odakle ti uopšte ta školjka?

– Predao mi ju je jedan gost. – Bacim se natrag u fotelju. – Novi, tek stigao. Mora da ju je, ovaj... negde pronašao.

– Ne znaš? – upita me Vaj, pa sede sa druge strane furune. – Zar ga nisi pitao gde ju je našao? Zar ga nisi pitao za *detalje*? To ne liči na tebe.

Razmišljam se da joj objasnim, da joj ispričam kako je čudan i zlokoban bio taj gost bez lica sa mokrom kukuljicom i jezivim glasom, ali mi se ne dá. Ponajviše stoga što je Vajolet u pravu (što me živcira) – trebalo je da pojurim za Kukuljicom i raspitam se za glupu školjku. Kako ću pronaći njenog vlasnika ako ne pratim sveže tragove? Moraću ujutru da pokucam čoveku na vrata i da ga pitam. Sad, međutim, stvarno želim da pričam o nečem drugom, pa se obradujem kad Vajolet sama promeni temu.

– Jesi li gladan? – pita me ona. – Odavno nismo išli u Galebovu konobu na pohovanu ribu i pomfrit.

Na sam pomen Galebovog božanstvenog pomfrita stomak mi nestrpljivo zakrči. Moje uši, međutim, šalju mom mozgu izveštaje o oluji što besni napolju, pa moj mozak pošalje signal mom stomaku da prestane da krči. On svejedno još malčice zakrči.

– Baš mi se ide – kažem – ali ova oluja...

– Stvarno je čudovišna – prizna Vaj i zvizne. – Mada, uzbudljivo je biti napolju na njoj. Nikad nisam doživela ništa slično. Uz to, Galebova konoba nije daleko.

Pa, to je istina, što znate ako ste nekad videli mapu Grozomore. Ali naći se na molu po ovakvom vetru dok munje paraju nebo...

– Hajde, Herbi! – vikne Vaj i đipi. – Biće kao da ponovo idemo u neku avanturu.

– Dobro. – Ustanem i uzmem kaput. Moj kutak podruma sa vatricom što plamsa izgleda mi prijatnije nego ikad pre. – Ali ako je baš gadno napolju, možemo da donesemo pomfrit ovamo.

Ne izađem kroz podrumski prozor, već pre budem izvučen iz njega. Vetar kao da me vuče za obraze pokušavajući da me digne u vazduh. Odupirem se naletima vetra, čvrsto uprem nogama o zemlju, pa vidim da se i Vajolet bori s vetrom, koji joj vuče gužvu crne kovrdžave kose postrance, oborivši je kao živicu. Zaustim da nešto kažem, ali nalet vetra otgrne mi reči iz usta i pokuša i krajnike da mi iščupa, pa pokrijem usta rukom i pomislim na pomfrit. Odbauljamo preko kaldrme do nasipa i u čudu se zagledamo u prizor pred sobom.

Okean proždire mol.

Ili bar to pokušava: talasi su nalik razjapljenim čeljustima neke ogromne stihijske nemani koje se sklapaju oko viktorijanske gvozdene ograde i lome se uz pljusak vode što se prosipa po uzdrhtalom molu. Svetla okačena po molu besno vijore na vetru, a neonski natpis – onaj na kome šarenim svetlećim slovima piše GROZOMORA – pucketa i trepeće jače nego ikad. Iznad nas su olujni modri oblaci koji takođe bleskaju.

Samo svetla Galebove konobe – restorana na sredini mola gde se služe riba i pomfrit – sijaju mirno i pouzdano.

Pogledam u Vaj i vidim da joj oči plamte od uzbuđenja. Krene niz stepenice ka molu držeći se za nasip, pa stane. Onda raširi kaput poput krila, sačeka besan nalet vetra i u pravom trenutku...

... skoči!

Vetar je začudo nosi, čak je i malo podigne. Vajolet Parma leti!

Onda gravitacija to primeti, pa je povuče dole, a Vajolet spretno doskoči na mol, zatvori kaput da se zaštiti od hladnoće i da mi znak da i sâm uradim isto.

Raširim kaput i pogledam u nebo koje paraju munje.

Na trenutak se osećam kao Betmen.

A onda ugledam nešto.

Neko obličje, neka džinovska senka, veća no što se može zamisliti, probija se kroz olujne oblake nad Gromorom.

–!– uzviknem, a iz glave mi iščile sve misli o Betmenu.

Vetar kao da je video da sam propustio priliku da poletim, pa me baci na nasip, prikuca me za njega kao neku retku životinjku i zaspe me vodom. S teškom mukom uspem da se odlepim od zida i zatvorim kaput. Oteturam se niz stepenice do Vajolet, koja se jedva suzdržava da ne prasne u smeh.

Začkiljim opet u nebo i protrljam oči. Tamo nema ničega osim olujnih oblaka što sevaju s munjama. Sigurno ničeg drugog i nije bilo.

Vajolet me ščepa za ruku i povuče me preko uzdrhtalog mola ka Galebovoj konobi.

